

تحصیل در هندوستان

ما همواره بی زقیب مانده ایم
چون واقعیت ها را میگوئیم نه رویاها را ...

paziresk.india@gmail.com

گوا (کونکانی: **गोंय** مراتی: **गोवा** پرتغالی: **Goa**) نام شهری بندری و ایالتی در حاشیه جنوب غربی هندوستان است.

گوا شامل بندر گوا و شهر گوا، کهنه یا شهر قدیمی گوا در فاصله حدوداً ۴۰ کیلومتری آن می باشد.

طبیعت گوا با تپه های به شدت سبز در کنار رودهای فراخ با کشتزارهای برنج، نخل های فراوان و سایر درختان گرمسیری جلوه بسیار زیبایی دارد. وسیع ترین سواحل و مراکز تفریحی ساحلی هند در گوا قرار دارد و این شهر سالانه از صدها هزار گردشگر داخلی و خارجی پذیرایی می کند. سواحل گوا، بی پایان بوده و آفتابی درخشان و فوق العاده زیبا دارند. ۴۵۱ سال حکومت پرتغال بر این منطقه، باعث شده که تمام شهرها و حتی روستاهای گوا فرهنگی خاص داشته باشند.

نام گوا احتمالاً تلفظ پرتغالی یک واژه سانسکریت است که در «حماسه ماهابهاراتا» هم آمده. «گوپاراشترا» یا

«گوواراشترا» به معنی مردم گاوبان

قدمت شهر گوا را به قرن سوم پیش از میلاد نسبت می‌دهند زمانی که به عنوان بخشی از امپراتوری مایریان شکل گرفت. و از آن پس تحت حکومت های محلی یا خاندان های مهم هند بود. در سال ۱۳۱۲ گوا تحت حکومت دهلی یا سلطنت دهلی قرار گرفت.

در سال ۱۴۹۸ واسکو دو گاما دریانورد پرتغالی توانست دماغه امید نیک قاره آفریقا را دور بزند و به هندوستان برسد. به این ترتیب دسترسی پرتغال و سایر اروپائیان به هندوستان و جزایر و بنادر اقیانوس هند آسان شد. در روز ۲۵ نوامبر ۱۵۱۰ میلادی آلفونس دوآلبوکرک دریانورد و ماجراجوی پرتغالی بندر گوا را تصرف کرد. او با یک ناوگان جنگی بنادر استراتژیک زیادی در اقیانوس هند از جزیره هرمز در خلیج فارس تا مالاکا را تصرف کرد. امپراتوری پرتغال شدیداً علاقه مند به گسترش قلمرو خود و تجارت ادویه بود. فتح شهر و بندر گوا برای تجارت پرتغال میان شبه جزیره عربستان و آسیای جنوب شرقی امری حیاتی بود. بندر گوا پس از مدتی به مرکز امپراتوری استعماری پرتغال در جزایر هند شرقی و اقیانوس هند تبدیل شد و از پایگاه گوا بود که پرتغالی ها به سایر نقاط آسیا از جمله خلیج فارس دست اندازی کردند. اروپا به ویژه انگلستان منافع مادی خود در هند را زمانی دریافتند که پرتغالیان به هند راه یافتند و در منطقه گوا مستقر شدند.

هرچند پرتغالی ها مستعمرات و تصرفات خود را به تدریج ازدست دادند اما بندر گوا تا سال ۱۹۶۱ در تصرف آنان باقی ماند و حتی در آن زمان نیز سالازار دیکتاتور پرتغال حاضر به تحویل بندر گوا به کشور مستقل هند نبود. سرانجام جواهر لعل نهرو توانست با توسل به زور اما بدون خون ریزی بندر گوا را باز پس بگیرد. ارتش هند روز ۱۷ دسامبر سال

۱۹۶۱ بالاخره پس از چهار قرن و نیم، گوا و دو منطقه دیگر این کشور را از دست پرتغالی ها خارج ساخت و به استعمار این کشور کوچک اروپایی به عنوان آخرین بازمانده استعمار در شبه قاره هند پایان داد.

ایالت گوا در ساحل غربی هند در منطقه کونکان واقع است که از شمال به ایالت ماهاراشترا، از شرق و جنوب به ایالت کارانتاکا و از غرب به دریای عرب محصور است. گوا با مساحت ۳،۷۰۲ کیلومتر مربع کوچکترین ایالت هند است و از نظر جمعیت با ۱،۴۰۰،۰۰۰ نفر این ایالت رتبه چهارم را در کم بودن جمعیت در هند داراست. مرکز ایالت گوا شهر پانجیم است که از زمان پرتغالی ها به جا مانده و هنوز ساختمان ها و کلیساهای بزرگی از آن زمان در این شهر به چشم می خوردند.

بندر گوا در اغلب سال هوایی گرم و شرجی دارد. که برای استفاده از دریا مناسب است. در ماه می گرمترین هوا را داراست که افزون بر ۳۵ درجه سانتی گراد می شود. فصل بارانهای موسمی یا مانسون از ماه جون تا سپتامبر را در بر می گیرد اما اوج بارندگی ها مربوط به جولای و آگوست می باشد. گوا یک فصل سرما کوتاه مدت از اواسط دسامبر تا اواخر فوریه دارد که در شبها درجه حرارت حدود ۲۰ درجه سانتی گراد است.

گردشگری

بندر گوا منطقه فوق العاده زیبایی است که سواحل شنی وسیع، زیبا، آرام و لذت بخشی دارد. طبیعت به شدت سبز، نخل های زیبا ترین سواحل و مراکز تفریحی ساحلی و امکانات مطلوب گردشگری با هزینه نسبتا کم از مهمترین عوامل جذب گردشگران به این منطقه است.

افزون بر محیط طبیعی کلیسای بوم ژیزوس همراه با مومیایی زاویر مقدس در منطقه گوا، کهنه شهرت و جذابیت ویژه‌ای دارد. کار ساخت این کلیسا از سال ۱۵۹۴ میلادی آغاز شده و در سال ۱۶۰۵ به پایان رسیده است. کل مخارج احداث کلیسا را یک مرد پرتغالی اهدا کرده است.

پیکر مومیایی شده زاویر مقدس در تابوتی شیشه‌ای و بر روی یک طاق بلند و در پشت حصار شیشه‌ای قابل رویت است. پوست سیاه خشکیده که به روی جمجمه کشیده شده، با چشمهای بسته از فاصله نچندان دور قابل تشخیص است. بیش از ۴۵۵ سال است که پیکر این مبلغ اسپانیایی کیش مسیحیت در گوا، کهنه است. مردم محلی معتقدند که جسد او مومیایی نیست و به‌طور طبیعی همین‌طور حفظ شده است. هر ده سال یکبار جسد را از طاق بیرون می‌آورند تا بازدیدکنندگان کلیسا بتوانند او را از نزدیک ببینند. فرانسیس زاویر مقدس، نخستین مبلغ مسیحیت در گوا بود که سال ۱۵۴۲ وارد گوا شد و ۱۰ سال در اینجا ماند و طی این ۱۰ سال به ژاپن، مالزی، اندونزی و سری لانکا هم سفر کرد. در راه رسیدن به چین، بیمار شد و در روز سوم دسامبر ۱۵۵۲ در یک جزیره درگذشت. او آن زمان ۴۶ سال داشت. پس از مرگ جسدش را در چین به خاک سپردند، ولی او قبل از مرگ وصیت کرده بود در هر کجای دنیا که بمیرد باید پیکرش را به گوا بیاورند. گفته می‌شود به خاطر همین وصیت چهار ماه پس از مرگ زاویر، گور او را گشودند و جسد را دست نخورده یافتند، یعنی جسد بطور معجزه‌آسایی نگذیده بود. پیکر او را از چین به گوا آوردند و اکنون در این کلیسا آرمیده است.

افزون بر آن تندیس گاندی در گوا، کلیسای سنت فرانسیس، کلیسای جامع گوا، سنت آگوستین بازار مارگو، کلیسای مارگو، کلیسای سنت آندرو، معبد ماهاسیا، کلیسای پتاجیم، بازار ماپوسا و بازار آنجونا از مراکز دیدنی منطقه گوا به شمار می‌روند.

سلطه دیرپای پرتغال بر این سرزمین بی‌اثر نبوده و همین حالا هم بیشتر سالمندان گوا زبان پرتغالی را بلدند. زبان محلی مردم گوا، موسوم به کونکنی هم سرشار از واژه‌های پرتغالی است. نسل جوان اما بیشتر به زبان انگلیسی رو آورده و کمتر پرتغالی بلدند. در صد افراد مسلط به زبان انگلیسی و پیروان مسیحیت به نحو مشهودی بیش از سایر مناطق هند است و از نگاه نخست می‌توان بی‌درنگ تشخیص داد که گوا با دیگر مناطق هند متفاوت است و بیش از سایر مناطق رنگ و بوی اروپایی دارد. نفوذ فرهنگ اروپایی در شبه قاره از این منطقه شروع شد و ساختمان‌ها و لباس مردم تشابه زیادی با شهر و روستاهای پرتغال دارد.

شلوغ‌ترین دیسکوهای موجود در هند را می‌توان در گوا یافت. غذاهای گوا بسیار معروف است و مخلوطی است از غذاهای پرتغالی، جنوب هند و عربی. اما به سبب حضور همیشگی گردشگران غذاهای متنوعی در همه جای شهر در دسترس است. گوا یکی از معدود مکان‌های هند است که اغلب رستوران‌های آن هم گوشت گاو و هم گوشت خوک را سرو می‌کنند.

گوا به خاطر ساحل های وسیع آفتابی در جهان شهرت دارد ماهیگیری در رودخانه **چایورا**

گواساحل شنی **باگا** در گوا

فایقی در رودخانه **چایورا** در منطقه

پناهگاه طبیعی پرندگان **سلیم علی** در گوا یکی از شناخته شده ترین پناهگاه های وحوش در هند است

نمونه‌ای از معماری سنتی گوا که تحت نفوذ فرهنگ پرتغالی است

